

I begyndelsen er drømmen

Sognepræstens tale ved middagen på Bykroen

Ved middagen på Bykroen som afslutning på festlighederne i anledning af Læborg og Vejen kommuners sammenlægning, holdt sognepræst G. Monrad følgende tale:

- Her uden for står mindestenen for Frederik den Syvende, ham der var grundlovens giver og hvis fri vilje os vor frihed gav, som der står. Imponerende er stenen, men ikke køn, en vandrende blok fra istiden, fundet på Vejengårds Mark og slæbt på plads ved et allemandstog i løbet af to søndage i året 1880. Stenen er et symbol på sammenhold og for den tids mod på og tro til morgendagen. Den er rejst i en vækkelsestid: Højskolen, Indre Mission, andelsbevægelsen, Hedeselskabet, den gryende andelsbevægelse. Det var en tid, da med profetens ord - de unge så syner og de gamle drømte drømme.

Om man så når at virkeliggøre disse ens syner og drømme, er en sag for sig. Men sikkert er det, at man når aldrig i virkeliggørelsen videre, end man ser i sine vågne drømme. Drømmen er begyndelsen til dåden.

I Læborg er der også en sten. Den står uden for kirken nu, men blev fundet 100 m nord for. De kloge kan af runernes form se, at indskriften er fra mellem år 940 og 970. Ravneunge Tue satte denne sten efter Thyra sin dronning, står der. Tue af ravnslægten har vel siddet som bestyrer af Hundsbæk, der som kongsgård har været ejet af dronningen. En kraftfuld personlighed må hun have været, siden hun kommer til os både i Saxos danmarkshistorie og igennem stenene, der taler i Jelling og her. Formodentlig har hun adskillige gange aget i karm eller redet på sin hest ad hærvejen gennem Læborg og Vejen, når hun skulle ned for at se, hvordan det gik med volden dernede i syd. Gorm og Thyra samlede landet, skabte - i stedet for en række små kongedømmer - det rige, vi nu kender. Storkommunen Danmark. Selvfølgelig har der været dem, der var kede af det. Det var jo fædrenes livsform, som nu svigtedes har de syntes. Men drømmen, der skaber dåd og former fremtiden, den var hos dronningen.

Når hun indtil denne dag mindes med kærlighed og ikke med uvilje, så hænger det måske også sammen med, at hun på kvindevise har forstået at gøre den nødvendige overgang lempelig og indlysende og ikke bare til noget, man af forholdene blev tvunget ind i. Strukturdebat har der nok været også dengang.

Måtte vi, borgere, som vi nu alle er i den ny fælles storkommune, opleve noget af det sammenhold, der i tidligere tid har kunnet slæbe store sten på plads. Og måtte vi, i og uden for sognerådet, finde drømmere i dette ords gode forstand, mænd og kvinder med initiativ, der kan være Danmarks bod i de dage, der ligger forude.

Monrad sluttede sit indlæg med at fastslå, at han ligeså lidt som stiftamtmanden havde hørt til dem, der skulle klippe røde bånd over i forbindelse med dagens festligheder, da han jo altid havde været ansat i begge kommuner.